

38125 - Ифтор бо ғайримусулмонон

савол

Оё тановул кардани таоми ифтор бо ҳамроҳии ғайримусулмонон ба монанди ҳиндуҳо ва насоро ҷоиз аст?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Тановул кардани таоми ифтор бо ҳамроҳии ғайримусулмонон ҷоиз аст, агар дар он чиз маслаҳати шаръӣ бошад, аз қабили даъват ба дини ҳақ ва ё нарм намудани қалбҳои онон ба Ислому ва ё умед аст, ки аз ҳузури онон дар дастурхонҳои ифтории дастаҷамъонае, ки мусулмонон дар баъзе кишварҳо ораста мекунад, манфиатҳои дигаре ба даст меояд.

Аммо агар танҳо ба хоҳири дӯстӣ ва хушнудӣ бо ҳамнишинӣ бо онҳо бошад, ин кори хатарнок аст, зеро ақидаи вало ва баро яке аз муҳимтарин асосҳои дин ва авлотарин воқибҳо бар мӯъминон аст. Якчанд оятҳои аз китоби Аллоҳ ва ҳадисҳои аз суннати паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ба ин асос далолат кардааст, аз ҷумла:

Аллоҳ таъоло фармудааст:

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
(حَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

(سورة المجادلة: ٢٢).

«(Эй паёмбар!) Ҳеч қавмеро, ки имон ба Аллоҳ ва рӯзи қиёмат доранд, намеёбӣ, ки бо касоне, ки бо Аллоҳ ва расулаш (душманӣ ва) муҳолифат меварзанд, дӯстӣ кунанд, агарчи падаронашон ё фарзандонашон ё бародаронашон ё хешовандонашон бошанд. Онҳо касоне ҳастанд, ки Аллоҳ

имонро дар (сафҳаи) дилҳояшон навиштааст ва ба руҳе аз ҷониби Худ онҳоро қувват бахшидааст ва онҳоро ба боғҳое (аз биҳишт) ворид мекунад, ки нахрҳо аз зери (дарахтони) он ҷорӣ аст ва ҷовидона дар он мемонанд. Аллоҳ аз онҳо хушнуд аст ва онҳо аз Аллоҳ хушнуданд. Онҳо ҳизби Аллоҳ ҳастанд. Огоҳ бошед (ва бидонед), ки ҳамоно ҳизби Аллоҳ растагоронанд». (Сураи Муҷодала: 22).

Аллоҳ таъоло фармудааст:

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكٰفِرِينَ اَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ اَثْرِيْدُونَ اَنْ تَجْعَلُوْا لِلّٰهِ عَلَيْكُمْ سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا﴾.

(سورة النساء: ١٤٤).

«Эй касоне, ки имон овардаед, кофиронро ба ҷои мӯъминон, дӯст нагиред. Оё мехоҳед, барои Аллоҳ далели ошкоре ба зиёни худ эҷод кунед?». (Сураи Нисо: 144).

Аллоҳ таъоло фармудааст:

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصْرٰى اَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِّنْكُمْ فَاِنَّهُ مِنْهُمْ اِنَّ﴾.
﴿اَللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ﴾.

سورة المائدة: ٥١

«Эй касоне, ки имон овардаед, яҳуду насороро ба дӯстӣ нагиред. Онон дӯстони якдигаранд. Ва ҳар кас аз шумо ононро дӯст гирад, пас ӯ аз ҷумлаи онҳост. Ҳамоно Аллоҳ гурӯҳи ситамгоронро ҳидоят намекунад». (Сураи Моида: 51).

Аллоҳ таъоло фармудааст:

﴿يٰٓاَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطٰنَةً مِّنْ دُونِكُمْ لَا يٰٓاَلُوْكُمْ حَبٰلًا وَّ دُوًّا مَّا عٰنْتُمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ﴾.
﴿وَمَا تُخْفِيْ صُدُوْرُهُمْ اَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْاٰيٰتِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُوْنَ﴾.

(سورة آل عمران: ١١٨)

«Эй касоне, ки имон овардаед, аз ғайри худатон ҳамроз нагиред. Онон аз ҳеч зараре дар ҳаққи шумо кӯтоҳӣ намекунанд ва дӯст доранд, ки шумо дар ранҷу заҳмат бошед. Дар ҳақиқат, душманӣ аз гуфторашон ошкор аст ва он чи дар дилҳояшон пинҳон медоранд, бузургтар аст. Мо оёт ва нишонаҳоро бароятон баён кардаем, агар бияндешед». (Сураи Оли Имрон: 118).

Бинобар ин, нияти ҷамъшавӣ дар ин ифтор ҳукми онро муайян мекунад.

Аллоҳ донотар аст.